

M'expliquen que José Montilla ha fet servir un argument que ell considera definitiu per defensar el seu pas pel ministeri: «Que digan lo que quieran: yo tengo el BOE». És un argument potent, segons com es miri, perquè és ben cert que una de les funcions de la política és legislar. Però és un argument pobre si es fa servir com a guia de tota l'acció pública. No és el mateix dir «que digan lo que quieran porque tengo el BOE» que «que digan lo que quieran porque creo en este proyecto, porque tengo estos valores o porque mi visión es ésta». El BOE no deixa de ser una *commodity* política, final del camí d'un procés que ha d'acabar segurament reflectit en el BOE però que ha de començar en una visió, en un compartir aquesta visió, en un infondre confiança.

La confusió de la política en aquest inici de segle és comuna als temps i als homes de declivi, quan el que importa és el teatre, quan els continguts es venen a tant la peça. Ja parlava la setmana passada del tràfic virtual d'homes que representa l'actual debat sobre la immigració a Catalunya i a Europa en general. Fins ara ha costat molt de sentir ningú que no parlés des d'una estrada electoralista; des de la demagògia del dret de vot immediat, a la demagògia dels contractes impossibles, passant per la defensa d'expulsions massives en què ningú no creu

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

La confusió de la política

— píndoles —

«No ens adonem que la **SOCIETAT** és cada cop més **MADURA** i que intueix cada vegada amb més força l'aproximació al **NO-RES** de molts dels nostres **POLÍTIQS**»

de debò. I si ells no hi creuen, que potser es pensen que no es nota? Que potser no han vist que la gent s'adona que entre el que es diu i el que es legisla hi ha una distància que fa feredat? Que potser no saben que l'enfarfegament que generen ve precisament de la volatilitat dels plantejaments que defensen? Ni a cop de BOE ni a cop d'estrateg electoral de tercera no és possible construir res perdurable a Catalunya ni a Europa. Ens queixem de l'allunyament de la política de la societat i no ens adonem que la societat és

cada cop més madura i que intueix cada vegada amb més força l'aproximació al no-res de molts dels nostres polítics. Aquests confonen el regateig electoral que et pot portar cap al DOGC o cap al BOE amb l'ànima de les propostes. Confonen amb prepotència i ignoren la seva capacitat per manegar aparells primíssims de partits o per ocupar càrrecs institucionals, amb el cor d'allò que ens crida a fer política: la vocació de servir la comunitat a partir d'uns principis, d'uns valors, d'una ideologia.

«Encarats a la **CAMPANYA** electoral, caldrà separar la **TÀCTICA** política de les propostes acostades als problemes de la **GENT**, ben falcades en els fonaments **IDEOLÒGICS**»

— píndoles —

M'agrada pensar en els polítics que entenen la seva funció com la conducció d'un procés complex, persones que saben fer arribar els conceptes amb senzillesa però que no n'amaguen les complexitats. Els polítics que no van darrere de l'opinió dels columnistes de diari ni fan els programes electorals a cop d'enquesta o segons el criteri de passavolants que tenen com a actiu principal que fan por a la gent que els envolta i a qui està obligat a fer-los cas. M'agrada pensar que hi ha polítics que no confonen les institucions de tots

amb el pati de darrere de casa on se solucionen els problemes de la família. En aquest sentit, l'exemple patètic de l'Ajuntament de Barcelona, que no mereix cap més comentari que aquest per la tristesa general del fet, ens hauria de fer reflexionar a tots plegats.

La confusió de la política ja va servir, durant els mesos llargs de periple estatutari, per anar desemascarant paraespecialistes en dret constitucional que ara ens passen pel país el que resta de les seves teories peregrines. La confusió de la política els ha privat de fer créixer l'ànima, els ha privat d'arribar al fons de l'essència acompanyats dels qui en saben, guiats per la intuïció, alliberats de la cotilla d'una responsabilitat postissa. Encarats a una campanya electoral molt important, caldrà separar l'estratègia i la tàctica polítiques, ben legítimes però matèria de consum intern de les organitzacions, de les propostes acostades als problemes de la gent, ben falcades en els fonaments ideològics de cadascú, destriades de la demagògia populista que tan minva la qualitat política de la nostra societat. Em sembla que només així podrem anar desfent la confusió de la política. Em sembla.